

Veliki petek
Spodnje Pirniče, 30. april 2018
»Simonov križ«

Dragi bratje in sestre!

Dovolite mi, da za izhodišče nocojšnjega razmišljanja vzamem peto postajo križevega pota, ki smo ga tudi letos pobožno in vztrajno molili skozi ves postni čas. Besedilo ob postaji pravi: Simon iz Cirene pomaga Jezusu nositi križ. Postaja je, za razliko od nekaterih drugih postaj Križevega pota, svetopisemsko utemeljena. Tako Matej in Marko, kakor Luka omenjajo tega moža, cirinejca, ki naj bi ga prisilili, da je Jezusu pomagal nositi križ. Le Janez v svojem evangeliju (ki smo ga nocoj poslušali) Simona ne omenja. Vsi trije prej omenjeni evangelisti pa poudarijo, da so vojaki kmeta, ki je gredoč s polja povsem nehote srečal žalostni sprevod, prisilili, da je Jezusu pomagal. Vse druge osebe, ki jih najdemo popisane v križevem potu (Marija, Veronika, usmiljene jeruzalemske žene, Simon iz Arimateje) so do Jezusa čutile določeno naklonjenost; njihova dejanja so bila bolj ali manj motivirana z ljubeznijo do trpečega učitelja, Simon pa je - za razliko od njih - prisiljen storiti dobro delo. Če smo čisto iskreni: bi mi v podobni situaciji ravnali drugače? Povsem brez velikega napora si predstavljam, kako bedno se je počutil Simon, ko so ga vojaki, nič hudega slutečega, pograbili iz množice in ga prisilili, da je stopil pod križ in njegovo težo delil z obsojenim na smrt. Najbrž je ob tem pomislil na vse kaj drugega, kot na trpečega obsojenca, ki ga ni niti poznal, kaj šele, da bi z njim sočustvoval. A križ je vendarle sprejel, čeprav prisiljen, in se s tem dejanjem za vse večne čase zapisal v zgodovino človeštva.

Zakaj, dragi bratje in sestre, razmišljam o tem? Zato, ker se ravno pri tej postaji križevega pota pokaže, kako lahko isti križ nosimo na dva različna načina. Lahko ga, kot Simon iz Cirene, sprejmeš prisiljen, ker se ga pač ne moreš izogniti. Lahko pa ga sprejmeš, kot Jezus, zavedajoč se, da z njim - čeprav je težak in neprijeten - delaš nekaj dobrega.

Bodimo realni. Noben križ ni lahek. Če bi bil lahek, ne bi bil križ. A če ga sprejmeš v zavesti, da z njim počneš nekaj dobrega, in si ga zato pustiš naložiti, ne da bi se ga otepal, bo ta isti križ iz bremena postal priložnost. Priložnost, da narediš svet za kanček lepši, priložnost, da nekemu obrišeš solzo, priložnost, da, konec koncev, tudi sebi pomagaš, da nekoč pred večnim sodnikom ne boš stal praznih rok.

Zato na križ, bratje in sestre, ne glejmo kot na nekakšno nujno zlo, ki bi se mu kazalo ne daleč izogniti, pa se mu žal ne moremo. Tak križ bo res le breme in izvir žalosti. Če ga sprejmemo kot

priložnost, da bodisi živim, bodisi pokojnim bratom in sestram naredimo nekaj dobrega, bo ta isti križ tudi za nas postal izvir veselja in orodje odreševanja. In življenje bo v hipu dobilo povsem drugačen ton.

Mimogrede: tudi Simonova zgodba z Jezusovim križanjem ni bila končana. Morda sta opazili, da evangelist Marko ob omembi imena Simona iz Cirene pojasni, da gre za Aleksandrovega in Rufovega oče. To pomeni, da je krščanska skupnost v Aleksandriji, ki ji je bil sprva namenjen Markov evangelij, oba moža dobro poznala. Očitno sta bila kristjana. Razlagalci svetega pisma pravijo, da se je Simon, potem, ko je prisostvoval Jezusovemu križanju, pozanimal, kdo sploh je bil človek, ki mu je pomagal. Ko so mu razložili Jezusovo zgodbo je bil tako ganjen, da se je spreobrnil, se med prvimi dal krstiti in za Jezusov evangelij navdušil tudi svoja dva sinova . Božja ljubezen res zna biti izvirna, kajne? Amen.